

Blandt de Sager, som vare fremmede, vil jeg nævne en enkelt, fordi den maaske vil vække politiske Minder. Det er nemlig en Sag, som viser Faren ved alle disse Banker, hvor Sagførerforretning og Bankforretning blive æltede sammen. Her var det Firmaet Orthmann og H. P. Hansen. De Herrer Repræsentanter for Københavns Kommune ville erindre, at Kommunen gav Grønningen paa Haanden til Hr. Orthmann for 36 Kr. pr. Kv.-Alen. Denne Mand solgte Grundene til et Aktieselskab for 45 Kr. pr. Kv.-Alen og tjente 350,000 Kr. paa dem; han delte meget pænt disse 350,000 Kr. med Sagfører H. P. Hansen. Dette faar først sin rette Bedømmelse, naar vi erindre, at H. P. Hansen er Direktør for Detailhandlerbanken, og at det Selskab, som købte Grønningens Grunde for 45 Kr. pr. Kv. Alen med 9 Kroners Opgæld, 25 Procents Opgæld, ikke ejede nogen reel Kapital, men financieredes fuldstændig af Detailhandlerbanken. De Herrer ville se, at det er en Affære, som moralsk set paa en Prik ligner den P. Holm'ske Affære. Hvorvidt den er lige saa strafbar, er jeg ikke i Stand til at bedømme; det bør være Hr. Assessor Schrøders Sag at undersøge.

Blandt de Kreditorer, jeg for nævne, var en af de største Byggesagførere, vi vel have haft i Danmark i en Menneskealder, nemlig Sagfører Valdemar Nielsen. Der regnes op, at hans Foretagender skulle gaa op i langt over 30 Millioner Kr., men jeg tør ikke sige det bestemt, for de ere spredte over mange forskellige Steder. Oprindelig var der i Laane- og Diskontobanken 5 Millioner Kr., men Arbejderne var ikke fuldførte, de gik over til Detailhandlerbanken, idet Laane- og Diskontobanken betalte nogle faa Hundrede Tusinde til Detailhandlerbanken for at tage den udmærkede Debitor. Nu har jeg en vis Formening om, men kun Formodning, at der foreligger en Mulighed for, at ogsaa Centralbanken, den Bank, for hvilken Valdemar Nielsen var Direktør, endnu er engageret med hans Byggeselskab. Og jeg vil henlede Opmærksomheden paa, at hvis — hvad man synes at ønske — Valdemar Nielsen skal samles paa een Haand, nemlig paa den likviderende Detailhandlerbanks Haand, det da ikke sker paa den

Maade, at Staten faar større Tab, end den ellers skulde have, ved at Centralbanken kommer til at afstaa ham paa Vilkaar, der vælter Tabet over paa Detailhandlerbanken. Jeg siger, det er nødvendigt at paase det, fordi — jeg gentager, hvad jeg sagde i Gaar — der er en modstridende Interesse mellem de af Bankkomiteens Medlemmer, som kun garantere Centralbanken, og hele Bankkomiteen, hvori Staten og ogsaa Nationalbanken ere interesserede.

Blandt de Ting, som med Rette vakte mest Misstemning hos de ulykkelige Aktionærer i Detailhandlerbanken, der jo ligesom Grundejerbankens ældre Aktionærer ere blevne narrede for største Delen af, hvad de ejede, er den Støtte, de større Banker have givet Hr. H. P. Hansens Ledelse, og den Omstændighed, at Privatbanken har laant Detailhandlerbanken Millioner, formentlig mindst 10 Mill. Kr. — hvoraf c. 4 Mill. dog kom til i sidste Øjeblik med den anerkendelsesværdige Hensigt at redde den lille Bank. Jeg maa her paapege, at det er et uheldigt Forhold, at Privatbanken, som har et Medansvar, en moralsk Medskyld overfor Detailhandlerbankens Aktionærer, saa ukritisk uden at passe nøje paa, hvem Direktøren er, og uden at foretage Undersøgelse og mulig ogsaa føre Tilsyn med Anvendelsen giver et saadant Laan til Detailhandlerbankens Direktion, navnlig da Privatbanken havde al mulig Grund til at kende nogle af disse Forretninger; jeg sigter til Islands Brygge og Paladshotellet, idet Islands Brygges Grunde jo oprindelig have tilhørt et Privatbank-Konsortium. Saa vidt jeg ved, ere disse Grunde et Efterladenskab fra Opkøbet af de store Havnearealer, som under forhenværende Minister Hage — tror jeg det var — foretoges af et Konsortium, i Spidsen for hvilket Direktør Heide staa, et Konsortium, der vil staa i frisk Minde paa Grund af det mærkelige Forsøg, Konsortiet den Gang gjorde paa at faa den syge Trafikminister Hørups Svigersøn til at være Sagfører for Konsortiet, som skulde købe disse Arealer af Staten.

Hvad der har Interesse nu for Staten, er Afviklingen imellem Detailhandlerbanken og de andre Banker, og der foreligger, saa vidt jeg kan se, en Overenskomst om,